

Møt forbundets første kvinnelige forkynner

Skrevet av Solveig Brude etter samtaler med Ingeborg.

Ingeborg ble født i Nesset 14 mai 1914 av foreldre Anne og Anders Waagbø, der hun vokste opp i en god heim. Vi går framover til konfirmanttiden, de vanskelige tretti åra var kommet med stor arbeidsløshet og det var lite muligheter til videre skolegang.

Ingeborg sier at hun er sine foreldre stor takk skyldig som sendte henne til Bergen høsten 1931 og hun forteller videre: Jeg hadde to brødre der som var ansatt der i «Konfeksjon» og snart kom den tredje også. De første månedene var jeg barnepike hos min bror, men snart fikk han plass til meg på «Kløverhuset» der han også var ansatt. Jeg var heldig, for arbeidsløsheten var nå stor. Her lærte jeg å sy bukser og vester, trivdes ikke noe særlig, men ble der i 12 år. og tjente i begynnelsen kr 1,- pr time.

Trøsten hadde jeg i indremisjonen der jeg ble tatt imot med åpne armer, men det var få ungdommer der, mest gamle folk. Det ble søndagsskole, stor sådan og så var vi noen som begynte med YA, det ble en stor flokk på Finnbergåsen der jeg bodde i Bergen. Vi var tre ledere der som gikk inn med liv og sjel og bønn for ungdommen.

I 1942 var nesten hele flokken på leir på Frekhaug Ungdomsskole og det store skjedde at nesten alle ble frelst på nytt og etterpå søkte mange andre ungdommer frelse, det var en veldig stor tid. Men jeg tenkte på at utover i landet var det lite yngresarbeid i gang, bare på enkelte større steder og i noen byer. Jeg fikk kall fra Gud til å gjøre noe med det, forteller Ingeborg. Hun skrev til Forbundet om dette og fortalte om veknelsen på Finnbergåsen og om at etter søndagsskolen var det lite eller ingen tilbud til de unge på de fleste steder.. Jeg fikk svar tilbake at de skulle arbeide med saken.

Det var valgtid når vi snakka sammen og Ingeborg minnes at hun stemte Kr.F. i Hordaland helt fra partiet ble dannet. I alle år siden når partiet ble registrert på landsplan i 1938 har hun stemt Kr.F. ved hvert valg og det blir mange valg helt fram til i år.

Høsten 1938 gikk jeg bibelskolen på Fjellhaug, forteller Ingeborg som ikke var kjent med ulike tilbud den gangen. Jeg merket meg uenigheten bl.a.angående kvinner i tjenesten.

På Fjellhaug opplevde Ingeborg at når det var prekenlære ble kvinnene satt utenfor, bare menn fikk delta. Vi kvinner kunne snakke om «heimbygda mi» eller søndagsskolen. Vi fikk aldri lære å sette opp en dispensasjon, det gjorde det tyngre for meg senere, for når jeg talte måtte jeg ha det i hodet.

Når det gjaldt sang, hadde jeg et handicap, forteller Ingeborg; jeg kunne ikke spille gitar og skulle jeg synge, kunne jeg miste pusten. Da ba jeg til Gud og sa; Jeg kan ikke synge, du må hjelpe meg eller så må jeg slutte. Gud bønnehørte meg, og fra den dagen sang jeg og var ikke noe nervøs, det varte i alle de årene jeg reiste.

En annen ting jeg heller ikke hadde tatt i betraktning var at jeg ikke var forberedt på å tale til store forsamlinger av voksne, men også det hjalp Gud meg med.

I 1943 tok hun imot kall fra Dalsfjorden indremisjon f.f. som ungdomsarbeider og var der fram til 1945. Nå gikk turen tilbake til Romsdal igjen der hun i to år arbeidet som yngres- og ungdomsarbeider.

Ingeborg har ennå kallsbrevet som hun fikk fra G.Ballestad i desember 1946 og tidlig i -47 kan vi lese i Sambåndet der Jens M. Rognsvåg skriver om at Ingeborg er kalt til ungdoms- og yngresarbeider i Forbundet og han skriver videre at hun har fått nåde til å gjøre et godt arbeid mellom de unge og at Gud har fått bruke henne til stor velsignelse og sjelers frelse.

Når Ingeborg forteller og minnes denne tiden som aktiv misjonsarbeider på heimeplan så er det med stor innlevelse og klar husk om mange ulike episoder; Ingeborg var den første kvinnelige arbeider i indremisjonsforbundet og selvom ledelsen var klar på at også kvinner hadde sin plass i misjonsarbeidet ble Ingeborg en stor forandring mange steder:

«Ho jenta» var det mange som sa og på et stort stevne i Holmedal var det ei stemme som ropte: « Kan vi få høre ho jenta synge?» og Ingeborg sang.

- Ingeborg Horgheim

Mange menn kom også for å høre den unge jenta og i Olset ble det starta et stort mannskor etter at det var møter der i hele 4 uker, det ble vekkelse og mange ble aktive kristne. I en heim ga hele familien seg over til Gud – dette i tråd med som det står et sted i Bibelen: at han og hele hans hus kom til tro, de kom inn fra gårdsarbeidet og falt på kne uten at Ingeborg sa et ord.

De hadde ikke vært på møter, men fortalte at de hadde bedt til Gud og sagt: «Hvis det er du som kaller på oss, så må du sende jenta hit idag». Det var trossstyrkende, og jeg som kom for å besøke en syk gammel mann.

En gardbruker sa det slik; i 40 år har vi bedt for bygda og ønsket oss både Ballestad og andre høvdinger og så kom «ho unge jenta».

Ingeborg har aldri tatt æren for at folk kom til møtene hennes og opplevde frelse, og vi vet at både ung og eldre av begge kjønn har vært redskaper for Guds rikes fremme oppover i alle år. «Gud skal ha all ære» sier Ingeborg.

Det ble 5 års reisetid for meg her, forteller Ingeborg, som også nevner formannen på dette stedet, en ung mann som sammen med andre hjalp henne utrolig, tror ikke jeg hadde klart alle oppgavene og arbeidet uten hjelp fra han.

Tidvis hadde Ingeborg også et større virkefelt da hun besøkte lag og foreninger på flere små og større steder både i Rogaland og Hordaland.

I Romsdal og på Sunnmøre var hun med og stiftet ca. 30 Yngreslag, starten var oftes å få på plass et styre av lokale medarbeidere, dette kunne da som nå være vanskelig.

I en artikkel i YA spalten i Sambaandet i 1943 skrev Ingeborg: «Hallo gutter og jenter! Er det YA der du bor? Ikke det, da må dere gjøre noe. Snakk sammen dere 14-åringer og oppover og bli enige om at YA vil dere ha. Gå så til ledende kristne på stedet og spør om de vil stifte YA. Det hjelper, det har vi erfaring for».

17.mai 1944 talte Ingeborg for første gang i kirka i Eresfjorden og senere har hun talt fra de fleste «stoler» i kirke og bedehus i Romsdal.

Hun var velkommen i bygd og by og på ett sted dit mange «førstereispredikanter» grudde seg for å komme ble det referert etter en av lederne i bygda; «vi er no aldri stygg mot stakkaran då» De tok varmt imot meg, selvom jeg var kvinne, sier Ingeborg.

Etter flere år som misjonsarbeider flyttet Ingeborg til Åndalsnes og i 1948 giftet hun seg med Lars Horgheim, og etter hvert fikk de tre barn. Sammen bygde en god kristen heim og begge var i alle år aktivt med i Guds rikes arbeid i flere foreninger og hadde mange oppgaver både i bedehus og kirke.

Sambåndet januar 1947

Ved inngangen til et nytt arbeidsår satte Sambåndet i januar 1947 fokus på ungdomsarbeidet i Det Vestlandske Indremisjonsforbund. I den forbindelse var flere ungdomsarbeidere intervjuet på en felles intervjukjede. Sammen med Ingeborg finner vi blant annet Gunnar Kjøde, Konrad Landro, Bertel Eriksen og Marie Megård (Sandblåst). Alle fikk følgende spørsmål:

Hva er den største vansken i det kristne ungdomsarbeidet i dag? Hva trenger vi mest? Personlig hilsen og ønske for arbeidsåret 1947

1. En stor vanskelighet i ungdomsarbeidet er mangelen på ledere, og da især i Y. A.-arbeidet.

A få i tale den verdslige ungdom er vanskelig i dag. Men allikevel, den største vanskelighet som volder meg mest bekymring er: En stor del av den kristne ungdom er treller og ikke fri! Mange har tatt et standpunkt, men har ingen frelsesopplevelse. Ingen glede. Ingen kraft. Og følgen er: Arbeidsudyktige.

2. Mer evangelisk forkynnelse om synd og nåde. Flere personlige sjelevinnere.

En gjennomgripende veksel blant den kristne ungdom.

3. Mitt største ønske for arbeidet i det nye år, går til Gud, og er: En frelst, lykkelig og frigjort ungdomskare som helhjertet kaster seg ut i kampen for å redde sjeler for Himmelen.

Ingeborg Waagbø.